

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 596/2017-4

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 72/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Sťažnosť neobsahuje nijaké prílohy.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu 8. marca 2016 žalobu, ktorou sa domáha zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v kat. úz. [REDACTED]

Sťažovateľ namieta, že *„V mojej veci, ktorá sa javí ako veľmi ľahká, len s jedným odporcom na neznámom mieste, ktorého zastupuje SPF sa nekoná už vyše 17 mesiacov a nebolo ani vytyčené pojednávanie. Vzhľadom na môj vek je predpoklad, že sa rozsudku ani nedožijem..“*

Žiadam ctený Ústavný súd SR vyhlásiť a uznať, že v uvedenej mojej veci sú neodôvodnené prietahy a priznať mi na náhradu ujmy finančné odškodnenie vo výške 3 000,-Eur.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré začalo podaním žaloby 8. marca 2016 a dosiaľ vo veci nebolo nariadené pojednávanie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Konkretizujúc citovanú judikatúru na vec sťažovateľa ústavný súd zdôrazňuje, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (pozri napr. IV. ÚS 147/04). Zároveň ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Kľúčová námietka sťažovateľa je založená na argumente, že v napadnutom konaní zatiaľ nebolo nariadené pojednávanie, resp. súd nevykonal v ňom iné procesné úkony, ktoré by boli viditeľné z jeho pohľadu. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že tieto skutočnosti ešte samy osebe nemôžu viesť k záveru, že okresný súd bol vo veci dosiaľ úplne nečinný. Za podstatnú pre posúdenie veci však ústavný súd považuje skutočnosť, že od podania žaloby (8. marec 2016) do podania ústavnej sťažnosti (7. september 2017) uplynulo len 17 mesiacov. Doterajšiu dĺžku napadnutého súdneho konania totiž nemožno považovať za takú, ktorá by bola zjavne neprimeraná, a preto reálne umožňovala ústavnému súdu dospieť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. To platí o to viac vzhľadom na predmet napadnutého konania, ktorým je rozhodovanie o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam, t. j. konania, ktoré je spravidla skutkovo i právne zložitejšie. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky

v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol (podobne pozri napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Nad rámec rozhodnutia o odmietnutí sťažnosti ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nebráni tomu, aby sťažovateľ v prípade, ak okresný súd bude v napadnutom konaní naďalej nečinný, podal novú sťažnosť, ktorou bude opätovne namietat' porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Zároveň ústavný súd pripomína, že predovšetkým v počiatkových štádiách súdneho konania (teda tak, ako je to v prípade sťažovateľa) vyžaduje, aby sťažovatelia preukázali, že ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podali sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov predsedovi príslušného súdu v zmysle § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ústavný súd totiž považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení s cieľom nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 33/05, IV. ÚS 78/07, III. ÚS 401/08 atď.)

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2017